

Arrest

nr. 149 004 van 1 juli 2015

in de zaak RvV X /

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 juni 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 23 juni 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (13 Septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juni 2015 , waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2015 .

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Raf JESPERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER , die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer, die verklaart te heten:

naam: T.

voornaam: I.

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

In 2013 werd ten laste van betrokkene een PV opgesteld wegens het verkopen van drugs (PV nr TU.60.L2.0013442/13).

In het verleden pleegde betrokkene reeds meerdere ernstige misdrijven, m.n.

Op 08.10.2002 werd betrokkene door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot 10 maanden gevangenisstraf wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs.

Op 26.04.2004 werd betrokkene door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot 20 maanden gevangenisstraf wegens diefstal met geweld of bedreiging, bendevoorming en onwettige wapendracht.

Op 07.02.2007 werd betrokkene door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot 6 maanden gevangenisstraf wegens valsheid in geschriften.

Op 29.08.2007 werd betrokkene door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot 18 maanden gevangenisstraf wegens afpersing, diefstal met geweld of bedreiging en aanranding van de eerbaarheid op een meerderjarige.

Artikel 27 :

☐ Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

☐ Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

☐ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid

☐ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 20.05.2015.

In 2013 werd ten laste van betrokkene een PV opgesteld wegens het verkopen van drugs (PV nr TU.60.L2.0013442/13).

In het verleden pleegde betrokkene reeds meerdere ernstige misdrijven, m.n.

Op 08.10.2002 werd betrokkene door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot 10 maanden gevangenisstraf wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs.

Op 26.04.2004 werd betrokkene door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot 20 maanden gevangenisstraf wegens diefstal met geweld of bedreiging, bendevoorming en onwettige wapendracht.

Op 07.02.2007 werd betrokkene door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot 6 maanden gevangenisstraf wegens valsheid in geschriften.

Op 29.08.2007 werd betrokkene door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot 18 maanden gevangenisstraf wegens afpersing, diefstal met geweld of bedreiging en aanranding van de eerbaarheid op een meerderjarige.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Op 27.01.2008 werd betrokkene gerepatrieerd naar Marokko nadat hij werd aangetroffen in illegaal verblijf in België. Na te zijn teruggekeerd in het Rijk, diende hij op 27.09.2010 een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze werd geweigerd op 28.07.2011. Betrokkene kreeg namelijk een beslissing tot uitsluiting omwille van de meerdere zware misdrijven die reeds heeft gepleegd en waarvoor hij werd veroordeeld. Deze beslissing is op 19.08.2011 aan betrokkene betekend. Een verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 30.11.2011 verworpen door de RVV.

Op 30.09.2013 werd door de politie van Antwerpen een bevel betekend om uiterlijk op 29.10.2013 het grondgebied te verlaten.

Het AI waar betrokkene sedert 25.10.2011 over beschikte werd na de betekening van de weigeringsbeslissing van 28.07.2011 verkeerdelijk verder verlengd door de Vreemdelingenzaken van Antwerpen. Dit AI werd dan ook op 16.12.2013 door middel van een bijlage 37 ingetrokken door de politie van Antwerpen.

Op 19.02.2014 diende betrokkene een aanvraag tot vestiging in, in functie van zijn Belgische vader. Deze aanvraag werd verworpen op 07.08.2014 (bijlage 30). Op 22.01.2015 werd het verzoek tot nietigverklaring van deze weigering tot vestiging verworpen door de RVV. Op 19.06.2014 diende betrokkene ook nogmaals een regularisatieaanvraag in basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze werd opnieuw op 23.07.2014 geweigerd wegens uitsluiting wegens zware schendingen van de openbare orde. Deze beslissing is op 19.08.2014 aan betrokkene betekend. Op 16.03.2015 diende betrokkene al weer een regularisatieaanvraag in basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze werd opnieuw op 16.03.2015 geweigerd wegens uitsluiting wegens zware schendingen van de openbare orde. Deze beslissing is op 02.04.2015 aan betrokkene betekend.

Op 20.05.2015 werd aan betrokkene nogmaals een bevel betekend om uiterlijk op 19.06.2015 het grondgebied te verlaten.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 20.05.2015.

In 2013 werd ten laste van betrokkene een PV opgesteld wegens het verkopen van drugs (PV nr TU.60.L2.0013442/13).

In het verleden pleegde betrokkene reeds meerdere ernstige misdrijven, m.n.

Op 08.10.2002 werd betrokkene door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot 10 maanden gevangenisstraf wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs.

Op 26.04.2004 werd betrokkene door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot 20 maanden gevangenisstraf wegens diefstal met geweld of bedreiging, bendeforming en onwettige wapendracht.

Op 07.02.2007 werd betrokkene door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot 6 maanden gevangenisstraf wegens valsheid in geschriften.

Op 29.08.2007 werd betrokkene door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot 18 maanden gevangenisstraf wegens afpersing, diefstal met geweld of bedreiging en aanranding van de eerbaarheid op een meerderjarige.

*In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, M. Verdurme, Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
de Politiecommissaris van/de Korpschef van de PZ Antwerpen Zuid
en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Merksplas
de betrokkene, T. I., op te sluiten in de lokalen van het centrum te Merksplas”*

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De verweerder werpt in de nota met opmerkingen de exceptie van niet ontvankelijkheid op:

“2.1. Exceptie van onontvankelijkheid - Gebrek aan belang betreffende het bevel om het grondgebied te verlaten.

“Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verweerder het vereiste belang bij het ingediende beroep, nu dit gericht is tegen het hem betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

*“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.”
(eigen vetschrift en onderlijning)*

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij op het Schengengrondgebied verblijft zonder een geldig visum.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij alhier verblijft zonder over een geldige verblijfstitel te beschikken, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

Terwijl het daarenboven een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten betreft, nu aan verzoekende partij reeds op 30.09.2013 bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit bevel is inmiddels definitief en uitvoerbaar.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekende partij een schending op van art. 3 en 8 EVRM en artikel 41 van het Handvest Grondrechten EU, doch uit de bespreking van het middel blijkt dat deze schending geenszins kan worden aangenomen.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

De verweerder besluit dan ook dat het schorsingsberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang nu een eventuele vernietiging van het bestreden bevel niet vermag aan de illegale verblijfssituatie van verzoeker te verhelpen”

In de nota met opmerkingen geeft de verweerder onder meer aan dat de verzoeker *in casu* geen belang heeft bij de vordering omdat aan de verzoeker reeds op 30 september 2013 een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend. De verweerder stelt dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een herhaald bevel betreft.

Ter terechtzitting repliceert de advocaat van de verzoeker dat hogere rechtsnormen worden aangevoerd tegen de bestreden beslissing (artikel 3 en 8 van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM) en “de hoorplicht” als algemeen beginsel van Unierecht).

2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Het belang betreft een ontvankelijkheidsvoorwaarde waaraan ook dient voldaan te worden bij een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging (cf. W. WEYMEERSCH, “Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.” in G. DEBERSAQUES, M. VAN DAMME, S. DE CLERCQ en G. LAENEN (eds.), *Rechtsbescherming door de Raad van State 15 jaar procedurele vernieuwing*, Brugge, die Keure, 2004, 161.)

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat een verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Uit de thans bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat aan de verzoeker reeds een eerder bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend op 20 mei 2015 zoals het verzoekschrift ook aangeeft. Deze vaststelling strookt met de gegevens van het administratief dossier en zij worden op zich ook niet door de verzoeker betwist.

Het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing die de verzoeker tegen deze beslissing indiende, werkt niet opschortend.

De bevelen om het grondgebied te verlaten zijn, zo blijkt uit de stukken van het administratief dossier, gegrond op artikel 7, eerste lid, 1° & 2° van de vreemdelingenwet en zijn gemotiveerd door de vaststelling dat de verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum. Het gegeven dat in het thans bestreden bevel tevens toepassing wordt gemaakt van artikel 7, eerste lid, 14° met name de onderdaan

van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid en de afwezigheid van een termijn niet zou voorzien zijn in de wet terwijl steeds termijn moet worden opgelegd en deze moet worden gemotiveerd, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat een correcte juridische en feitelijke grondslag wordt gehanteerd.

De eventuele nietigverklaring en dus ook de eventuele schorsing van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wijzigt bijgevolg niet aan de illegale verblijfssituatie van verzoeker en verzoeker kan uit een schorsing van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geen wettig voordeel halen.

2.3. Wat verzoekers uiteenzetting met betrekking tot de schending van artikel 8 van het EVRM betreft, dient erop te worden gewezen dat het vaste rechtspraak is van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat artikel 8 van het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM, 15 juli 2003, Mokrani t. Frankrijk, §23; EHRM, 26 maart 1992, Beldjoudi t. Frankrijk, § 74; EHRM, 18 februari 1991, Moustaquim t. België, §43). De verzoeker kan dan ook met zijn uiteenzettingen omtrent artikel 8 van het EVRM geen verblijfsaanspraak aannemelijk maken. Dit klemmt *in casu* des te meer nu uit de voorliggende gegevens blijkt dat, in tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert, hij niet onafgebroken gedurende 20 jaar in België verbleef maar dat hij minstens 3 jaar naar Marokko terugkeerde. Bovendien kan verwerende partij gevolgd worden waar hij stelt dat verzoekende partij niet aangeeft op welke beschermenswaardige relatie hij zich beroept. Verzoeker is een 38jarige man met een eigen leven. De vaststelling dat hij familie heeft in België en 'het centrum van zijn belangen' zich in België zou te situeren zijn kan een schending van artikel 8 van het EVRM niet aantonen. Dit klemmt te meer daar verzoekende partij zelfs niet aantoonst een band met zijn familie te onderhouden, laat staan een beschermenswaardige relatie in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van art. 8 EVRM wordt niet aangetoond.

2.4. Verzoekende partij voert tevens de schending aan van artikel 3 van het EVRM dat bepaalt *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."* Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y. v. Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 95, punt (b)).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, § 111; EHRM 20 september 2007, nr. 45223/05, *Sultani v. Frankrijk*, par. 67; EHRM 26 april 2005, nr. 5366/99, *Muslim v. Turkije*, par. 70 en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/93, *H.L.R. v. Frankrijk*, par. 41) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y. v. Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi v. Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, nr. 46827/99 en 6951/99, *Mamatkulov en Askarov v. Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim v. Turkije*, § 68).

2.4.1. Verzoekende partij beperkt zich tot het verwijzen naar zijn medische situatie waarbij hij louter vermeldt "Bovendien heeft verzoeker een ernstige aandoening, waarvoor hij niet medisch behandeld en opgevolgd kan worden in zijn land van herkomst. Hij geniet op dit punt de bescherming van artikel 3

EVRM" en herhaalt verwerende partij ter terechtzitting dat hij (in zijn vragenlijst van 24 juni 2015) heeft verklaard niet terug te willen keren naar het land van herkomst om financiële redenen: "De ziekenhuizen in Marokko zijn te ver en te duur."

De keuze voor België is dan ook uitsluitend door praktische en financiële motieven ingegeven, hetgeen niet beantwoordt aan de hoge drempel ingesteld door de rechtspraak van het EHRM. Verzoekende partij voert bovendien geenszins aan dat zij niet de nodige financiële mogelijkheden heeft.

Verwerende partij stelt nog *"Bovendien blijkt uit het fit to fly attest van 24 juni 2015 dat verzoekende partij in staat is om te reizen, zoals uitdrukkelijk geattesteerd door dr. FAES van het gesloten centrum. De enige voorzorgsmaatregel die werd genomen, is het feit dat aan verzoekende partij de toelating werd gegeven om de medicatie die hij bij zich draagt (glucophage) in te nemen. Verzoekende partij toont niet aan dat deze medicatie niet beschikbaar zou zijn in het land van herkomst, terwijl de bewijslast in het kader van een aangevoerde schending van art. 3 EVRM, op hem rust"*.

Met de verklaring dat zijn medicatie te duur is in Marokko bevestigt verzoekende partij dat de medicatie in het land van herkomst verkrijgbaar is..

Een schending van art. 3 EVRM wordt niet aangetoond.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoeker niet over het rechtens vereiste wettig belang beschikt.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid is gegrond.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juli 2015 door:

mevr.K. DECLERCK

wnd.voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. S. PIETERCIL,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. PIETERCIL

K. DECLERCK